DE ONTLUIKENDE SEKSLUST VAN EMMA MUS (15)

Marnix Peeters

DE ONTLUIKENDE SEKSLUST VAN EMMA MUS (15)

Een zeer aangebrande vertelling

POTTWAL PUBLISHERS

roman

‘Geen mens, geen dier, geen kind
is immers opgewassen tegen
de verzengende kracht van de lust’

J-F Kennedy

1

Hoe Emma Mus de leider van het gemengd koor Sint-Anna te grazen nam

Emma Mus was veertien toen zij voor het eerst een man beminde. Het was de dirigent van het gemengd koor Sint-Anna, en het gebeurde op 1 juli, de eerste dag van de zomervakantie, in de sacristie van de Zonnegemse Sint-Bartholomeuskerk, na de uitvaartplechtigheid van dokter Geeraerts, die bij leven nadrukkelijk om een gezongen mis had gevraagd. Met gesloten ogen had de arts tijdens zijn laatste maanden in zijn relaxzetel in de verduisterde woonkamer naar de Mattheuspassie van Bach zitten luisteren, uitgevoerd door het Collegium Vocale, zich voorstellend dat weldra, want zijn pancreaskanker was hopeloos, zijn ziel op zulke wonderlijke tonen ten hemel zou opstijgen. Het gemengd koor Sint-Anna echter bestond uit zeven oude huismoeders, twee gepensioneerde leraren en de stokoude burgemeester Fransen, die geëerd werd in de gemeente en wie niemand iets in de weg dierf te leggen, en van deze tien koorleden was er geen één dat zuiver kon zingen, de maat wist te houden en de hoge

noten aankon, zodat hun optredens zware beproevingen waren.

Doordat dokter Geeraerts bovendien uiterst hoge repertoire-eisen had gesteld en als afsluiter zelfs het lastige 'Wir setzen uns mit Tränen nieder' had aangevraagd, wat voor het dorpskoor duizend keer te hoog was gegrepen, was deze mis een ware afgang geworden, die de dirigent beschaamd en piekerend had achtergelaten, en het was zo, zich werkelijk afvragend of hij er niet beter mee zou stoppen, dat hij werd aangetroffen door Emma Mus, die de kaarsen had gedoofd, de monstrans weer in het tabernakel had geplaatst en de deur ervan versloten had, de resterende bidprentjes in een enveloppe had gedaan en het deksel op het wierookvat had gezet en in de sacristie haar misdienaarskleed wilde gaan omruilen voor het zomerjurkje dat zij eerder had gedragen.

'Wat een mooie mis,' zei Emma Mus.

'Wat?' zei verbaasd en geschrokken opkijkend Herman Peeters.

'Zulke mooie liederen,' zei Emma Mus.

'Het was schabouwelijk,' zei hoofdschuddend Herman Peeters. 'Het wáren ooit mooie liederen, maar als ge ze door beenhouwers laat zingen? Ze zijn voor eeuwig en altijd geprofaneerd. Ik ben blij dat dokter Geeraerts niet op de binnenkant van zijn kist is beginnen tokken. Schitterende mis, mijn voeten. De gruwel!'

'Ik vond het best mooi,' zei Emma Mus beduusd.

‘Dat is heel lief van u, Emma,’ zei Herman Peeters glimlachend. ‘Hoe is het met uw vader?’

‘Goed,’ antwoordde Emma Mus. ‘Zijn knie is beter. Alleen als het weer keert, heeft hij er nog wat last van. Draai u eens om.’

‘Oeh, excuseer,’ zei Herman Peeters, de ogen afwendend van het kind, dat haar grauwwitte misdienaarskleed bij de zoom had gepakt en het in één beweging over haar hoofd had getrokken, zodat zij daar in haar meisjesbh en haar slipje stond, waarop een nieuwsgierig poezenkopje stond geborduurd.

‘Draagt gij daar normaal niets onder?’ vroeg Herman Peeters, over zijn schouder kijkend.

‘In de winter houd ik er gewoon mijn kleren onder aan,’ zei Emma Mus. ‘Maar met deze warmte stikt ge daarin. En de mensen in de kerk zien er toch niets van, mijn kleed valt tot op de vloer. Mag ik u eens iets vragen?’

‘Vraag maar raak,’ zei Herman Peeters joviaal.

‘Wilt gij eens in mijn broekje kijken?’ vroeg Emma Mus.

‘Wat?’ vroeg Herman Peeters.

‘Of ge eens in mijn broekje wilt kijken,’ zei Emma Mus. ‘Mijn spleetje jeukt.’

‘Wát?’ vroeg Herman Peeters.

‘Gij zijt toch bij het Rode Kruis?’ vroeg Emma Mus. ‘Gij kent daar toch iets van? Ik begrijp het niet. Het is zomaar begonnen. Eerst jeukte het maar een klein beetje, maar hoe meer ik eraan krab, hoe harder het begint te pikken. Het begint al helemaal rood te zien, kijk.’

Ofschoon hij dit niet wilde, staarde Herman Peeters naar het geïrriteerde jongemeisjesgleufje, dat aan het licht was gekomen doordat Emma Mus met haar rechterduim haar poezenslipje naar beneden had getrokken.

'Ik ben...' stamelde Herman Peeters. 'Bij het Rode Kruis hebben we... Allez, wij kunnen beademen en hartmassage doen en bijvoorbeeld als ge dreigt te stikken... Het freilichmanoeuvre...'

'Heimlich', zei Emma Mus. 'Het heimlichmanoeuvre. We hebben dat op school geleerd.'

'Exact, precies, juist, correct,' zei Herman Peeters. 'Heimlich. Plaats de vuist halverwege tussen de navel en het borstbeen. Neem dan... hoe zat het nu weer?'

'Als ik er met mijn vinger inga, zo,' zei Emma Mus, 'begint het helemaal te tintelen. Het is niet onplezant, maar het ziet toch wel heel rood, niet? Kijk eens? Normaal ziet het nooit zo rood.'

Herman Peeters slikte een grote bol speeksel door, stond recht, ging weer zitten, corrigeerde zijn kruis, stond opnieuw recht, legde zijn haren goed, sloot zijn ogen, ademde krachtig uit door zijn neus, tuitte de lippen, en zei met bevende stem: 'Goed. Ik zal er eens naar kijken.'

* * *

Herman Peeters stond als van de hand Gods geslagen.

Dertig jaar geleden had hij 'Gij wordt de mijne!' uitgeroepen, nadat de Chiroleidster hem in haar Suzuki Swift

het voorportaal van de hemel had laten zien, en enige tijd later was hij daadwerkelijk met haar in het huwelijk getreden.

Het voorportaal van de hemel werd nadien echter nooit opnieuw bezocht. 'Ge krijgt daar keelkanker van,' had zijn Cindy gezegd, 'en kaakkramp, en bovendien is het vies en stinkt het en is het een ramp voor uw tandglazuur.' De enkele keren dat hij wel nog naar binnen was gemogen, maar dan via de dienstingang, hadden hem drie kinderen opgeleverd, van wie de jongste even oud was en in dezelfde klas zat als Emma Mus.

'Hoe is dat nu mogelijk!' riep Herman Peeters kwaad uit. 'Hoe haalt ge het in uw hoofd! En hoe komt het dat gij dat al kunt?'

'Toen ik het mij in het hoofd haalde maakte ge weinig bezwaar,' zei Emma Mus.

'Ik kon uw vader zijn!' exclameerde Herman Peeters.

'Het was plezanter dan ik had verwacht,' zei Emma Mus opgewekt. 'Het was wel even schrikken op het einde. Ik had er al vaak over gefantaseerd maar ik had niet gedacht dat het zo krachtig zou zijn. En kleverig, en bitter – het smaakte naar amandel...'

'Was het uw eerste keer?!' riep Herman Peeters. 'Maar ge zijt vijftien! Waar leert ge zoiets?'

'Veertien,' zei Emma Mus. 'Was het goed?'

'Goed, goed, daar gaat het niet over!' riep Herman Peeters. 'Dit is ongehoord! Ge zit verdorie in het derde

middelbaar! Ge gaat me toch niet vertellen dat dat de normale gang van zaken is in uw jaar. Dat onze Anja...'

'Anja is een seut,' zei Emma Mus. 'Ik denk niet dat zij al weet wat het is of hoe het moet.'

'Ge dénkt het niet!' riep Herman Peeters. 'Ik mag het godverdomme hopen!'

'Ge zijt hier wel in de kerk,' zei Emma Mus op vermanende toon. 'Ge hebt daarstraks ook al eens gevloekt, toen ge hem in mijn mond...'

'Zwijg!' riep Herman Peeters.

'Ik vind dat ge raar reageert,' zei Emma Mus. 'Zo anders dan daarstraks. Vreemd. Hoe dan ook: ik moet ervandoor, ik ben al te laat. Ik mag gaan shoppen met mama.' En opnieuw in één vloeiende beweging trok zij haar lichtblauwe zomerjurkje over haar hoofd, trok het goed, maakte het gespje toe, deed lachend een hoofs knievalletje, wierp de verblufte toeschouwer een kushand toe en liep naar buiten.

2

Maak nu kennis met de ouders en het gebrekkige broertje van Emma Mus

'Hoe was het?' vroeg Walter Mus.

Emma's vader was een spichtige man. Hij had dunne schouders, dunne, donkere haren, een scherp gelaat en kleine zwarte ogen. Op zijn bovenlip cultiveerde hij een flinterdun snorretje. Ondanks al die dunnigheid was hij een warme, grootmoedige man met het hart op de juiste plaats, een grote werklust en een grenzeloze liefde voor zijn vrouw en kinderen.

'Slecht,' zei Emma. 'Er was veel volk maar de helft van de mensen is nog voor de offergang weggegaan. Het koor zong zo vals dat meneer Geeraerts op de binnenkant van zijn kist heeft getokt. Mijnheer Peeters zei dat hij ermee gaat stoppen, zo mottig was hij ervan. Ik heb hem moeten opbeuren, hij zat er helemaal doorheen.'

'Dat zal geen sinecure geweest zijn, Herman opbeuren,' zei Walter Mus lachend. 'De ouwe treurstok.'

'Dat viel reuze mee,' zei Emma Mus. 'Gaan we nu winkelen?'

Walter Mus en zijn vrouw Agneta baatten in de Gefolterdenstraat Pension Mus uit. Het was een pension waar een-

voudige toeristen logeerden — keurig middenklassevolk dat ook graag eens op vakantie ging maar niet het geld had voor en zich niet goed voelde in chique tenten met lobby's en obers en kamermeisjes. In Pension Mus werden de gasten ontvangen in de eetzaal, waar aan een van de formica tafeltjes de namen in het register werden geschreven, de betaling werd geregeld en de sleutels werden overhandigd. Agneta Mus deed de kamers en de kuis, Walter Mus was verantwoordelijk voor de maaltijden. Die behelsden weinig. De keuken van Pension Mus zag eruit als een frietkot, met slechts één grote gaspit, een goede oven en drie vetpotten voor het bakken van frieten en frituursnacks. Daarboven hing een grote inoxen afzuigkap.

Het menu was overzichtelijk. De eters hadden de keuze tussen een hamburger met frieten en kropsla, twee lange frikandellen met frieten en kropsla, cordon bleu met frieten en Provençaalse saus, stoofvlees met frieten en kropsla, en Luikse ballen in appelstroop en bier, met frieten. Men kon kiezen tussen Vlaamse en Hollandse mayonaise. Op de drankenkaart stond Jupiler, Duvel, witte en rode wijn en Coca-Cola.

Ondanks de eenvoud en de beperkte luxe glom de boekhouding van Pension Mus van de goede cijfers. Het cliënteel was trouw, de tevredenheid groot, en Walter en Agneta Mus, wier huwelijk vrij passieloos maar rustig en overzichtelijk was, werkten als paarden. De zorg voor hun zoontje Odlid deelden zij vol vertrouwen met Emma, die de verantwoordelijkheid zonder mopperen en met veel

geestdrift op zich had genomen, ondanks het feit dat Odlid, elf jaar oud, ernstig verstandelijk gehandicapt was en het IQ had van een labrador.

Als zij met hem de straat opging, deed Emma Mus haar broertje aan de leiband. Hij kreeg een met fluweel beklede halsband om, waaraan een lederen tweemeterlijn was bevestigd. Als het nodig was kon Emma hem ergens vastbinden, en nodig was het geregeld, want Odlid kon niet tegen drukte, lawaai, indringende geuren, warmte, en mensen die zich rechtstreeks tot hem richtten. Een onwetende wachtende bij de bakker die zich naar de sukkelaar vooroverboog en 'Dag flinke jongen' durfde te zeggen, en hem daarbij over de bol wilde aaien, moest zijn hand tijdig terugtrekken – Odlid kon met zijn schots en scheve, bruine tanden behoorlijk hard bijten. 'Ik moet u waarschuwen,' zei Emma Mus dan, 'hij heeft het IQ van een labrador maar de bijtkracht van een rottweiler', of 'Ze hebben de pink van mevrouw Staelens, die hem een koekje gaf, maar net kunnen redden. Gelieve uw handen thuis te houden.'

Odlid was een meter groot, dik, hij had een bol hoofd en warrige, eeuwig vettige zwarte haren. Hij had zeer grote ogen en een dikke neus, en zijn mond stond steeds open, waarbij vaak zijn tong over de rommelige tanden heen naar buiten hing. Winter en zomer droeg hij een onesie van zwarte rekstof zonder mouwen, een zoals men krachtpatsers op oude foto's wel eens ziet dragen, in de winter met een geruite wollen jas eroverheen. Hij was zeer gehecht aan dit kledingstuk. Probeerde men hem iets anders

aan te doen, begon hij te hijgen en gevaarlijk met zijn ogen te rollen.

Enkel in de hem vertrouwde omgeving van Pension Mus kwam Odlid tot rust, was hij zelfs een alleraardigste jongen. Hij vertrouwde de pensiongasten blindelings, liet zich door hen strelen en knuffelen, lachte luidop als ze geintjes met hem uithaalden en gromde dankbaar als hij van hen wat frieten of een Luikse bal kreeg toegeworpen – hij zat doorgaans op de vloer van de eetzaal op een stuk schapenvel.

Naast haar onvolmaakte broer was Emma Mus een parel. Zij was niet perfect. Zij loenste wat, met haar stralende blauwe ogen, en zij had een geboortevlek op haar linkerwang, maar zij had glanzende, halflange blonde haren, een mooi gelaat, opvallende, goed gezette lippen waartussen steeds een spleetje viel waardoor men een stukje van haar schitterende witte tanden zien kon. Voor een veertienjarig meisje had zij mooie borsten, een mannenhand vol, en een mooi, welgevormd achterwerk dat ook nog wat jongensachtig aandeed… Zij had lange benen en fijne knieën, en zij had een helle, parelende lach en een goed, soms wat stout gevoel voor humor, en zij was bepaald niet op haar mondje gevallen. Zij was een scherpe observator die vaak verrassend uit de hoek kwam en die zich zeer bewust was van de indruk die zij op de toeschouwer maakte, en dan vooral de mannelijke, ook de oudere, die door haar jeugdige frisheid, haar onbespotenheid en haar complexloosheid overrompeld werd.